

hac

Yaş çoktan kemale erdi.

Hacca gidemedim.

İçimde bir ukdedir.

Sözlükte “ukde kelimesi için şu karşılıklar veriliyor:

1. Düğüm. 2. Hâlli zor mesele. 3. Çok istenildiği hâlde elde edilemediğinden içe dert olan şey.

Dert olduğu doğru, lakin Yunus Emre'nin o eşsiz şiirinde dile getirdiği aşk seviyesine çıktı mı:

Arayı arayı bulsam izini

İzinin tozuna sürsem yüzümü

Hak nasip eylese görsem yüzünü

Ya Muhammed canım arzular seni

Bir mübarek sefer olsa da gitsem

Kâbe yollarında kuşlara batsam.

Kalbimi yokluyorum. Hayır, haccın anlamı bende böyle bir yer tutmuyor.

O orada, gençlik gibi, sağlık gibi, bir imkân, bir zenginlik, sırtımı dayayacağım bir dağ gibi duruyor.

Tevbe'nin ve affın en büyük kapısı.

Değil mi ki şöyle buyruluyor:

“Kim Allah için hacceder de (bu esna da Allah'ın rızasına uymayan) kötü söz ve davranışlardan sakınırsa (kul hakkı müstesna) annesinin onu doğurduğu günkü gibi günahlarından arınmış olarak döner.”

Mademki önümde daima açık duran bir af ve kurtuluş kapısı var; elbette giderim ve gideceğim, bugün olmaz ise yarın.

Peki hayatımızda “yarın” diye bir şey var mı?

Ebedî gençlik var mı?

Bugün elimiz ayağımız tutuyor şükür, lakin sağlık dalda duran ürkek bir kuş değil midir?

Ama insanız işte, hep ihmal ederiz. Her şeyin hep böyle kalacağı aldaniş içinde geçer ömrümüz. Bu yüzden orucunu tutan çoktur ama beş vakit namazını düzenli kılan azdır.

Mustafa Kutlu

(DİYANET AVRUPA AYLIK DERGİ - ARALIK 2006)

Nefsin dayatması, yani ihmal, Anadolu'da hac için dinin folklorla karışması sonucu bir tuhaf alışkanlığı doğurmaktadır.

Hac böyledir.

Yeni, temiz, beyaz bir sayfa açılır hayatımıza. Kutsal bir mekânda, kutsal bir zamanda, Allah'ın rahmetine sığınıyoruz. Hac kelimesinin mânaları arasında "yöneliş ve yürüyüş"de var.

Bu yöneliş için insanlar içlerini ve ruhlarını hazır ettikleri gibi, dışlarını da düzenliyorlar. İhram benlikten soyunma, dünya kayıtlarından kurtulma, bir başka âleme adım atma gibidir. Sanki oruca niyet edilmiş, bir seyr ü sülûk başlamıştır. Hayata bir disiplin gelir. Kişi her gördüğüne merhamet ve şefkat ile yaklaşır, her zorluğa göğüs gerer, yüzünden tebessüm eksik olmaz.

Bütün elbiselerinden soyunmuş beyazlar giyinmiştir artık. Dünyanın dört bir tarafından gelmiş din kardeşleri ile omuz omuzadır. Mahşer meydanını andıran bu dayanışma topluca ibadetin haşmetini ortaya çıkarır.

Çıkarır elbet. Ancak ben orada kalabalık içinde yalnız, ferdin Cenab-ı Hakk'a bir başına yönelmesini önemsiyorum. Haccı dünya Müslümanlarının dinî, siyasî, içtimaî toplantısı, organizasyonu olarak algılamak daha sonra geliyor.

Bu süreçte Arefe, Kurban ve Bayram bir araya gelir.

Affın neticesi, sevinci ve şükrüdür bu. O muazzam kalabalığın Kâbe etrafında dalga dalga dönüşü bütün kainatı kapsar. Çavlanların denize dökülüğü gibi sesi ve serpintisi oradan kilometrelerce uzakta bulunan bizlere de ulaşır. Biz de Kurban'a ve

Bayram'a iştirak ederiz.

Görüyorsunuz işte: Hac'tan başladık,

Bayram'a ulaştık.

Yâ nasib.

